

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 18ης Ιανουαρίου 2007*

Στην υπόθεση C-359/05,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, που υπέβαλε το tribunal de grande instance de Brive-la-Gaillarde (Γαλλία) με απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2005, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 26 Σεπτεμβρίου 2005, στο πλαίσιο της διαδικασίας

Estager SA

κατά

Receveur principal de la recette des douanes de Brive,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans, πρόεδρο τμήματος, J. Klučka, R. Silva de Lapuerta (εισηγήτρια), J. Makarczyk και Γ. Αρέστη, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

γενικός εισαγγελέας: M. Poiares Maduro
γραμματέας: B. Fülöp, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 7ης Σεπτεμβρίου 2006,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- η Estager SA, εκπροσωπούμενη από τις F. Genot-Delbecque και N. Petrignet, avocates,
- η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους G. de Bergues και J.-C. Gracia,
- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους J.-F. Pasquier και P. Aalto,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 26ης Οκτωβρίου 2006,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία των κανονισμών (ΕΚ) 1103/97 του Συμβουλίου, της 17ης Ιουνίου 1997, σχετικά με ορισμένες διατάξεις που αφορούν την εισαγωγή του ευρώ (ΕΕ L 162, σ. 1), και 974/98 του Συμβουλίου, της 3ης Μαΐου 1998, για την εισαγωγή του ευρώ (ΕΕ L 139, σ. 1).

- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της Estager SA (στο εξής: Estager) και του receveur principal de la recette des douanes de Brive (προϊσταμένου του δημοσίου ταμείου του τελωνείου της Brive, στο εξής: receveur principal) σχετικά με την αύξηση, κατά τη μετάβαση στο ευρώ, ενός φόρου επιβαλλομένου στις ποσότητες αλεύρων, σιμιγδαλιού και πλιγουριού μαλακού σίτου που παραδίδονται και χρησιμοποιούνται για κατανάλωση από ανθρώπους (στο εξής: φόρος).

Το νομικό πλαίσιο

Η κοινοτική νομοθεσία

- 3 Σύμφωνα με το άρθρο 1 του κανονισμού 1103/97:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού:

- ως “νομικές πράξεις” νοούνται οι νομοθετικές και κανονιστικές διατάξεις, οι διοικητικές πράξεις, οι δικαστικές αποφάσεις, οι συμβάσεις, οι μονομερείς δικαιοπραξίες, τα μέσα πληρωμών εκτός των τραπεζογραμματίων και των κερμάτων, και άλλες πράξεις παράγουσες έννομες συνέπειες,

[...]

- 4 Το άρθρο 3 του εν λόγω κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Η καθιέρωση του ευρώ δεν μεταβάλλει τους όρους των νομικών πράξεων ούτε απαλλάσσει ούτε δικαιολογεί τη μη εκτέλεση των υποχρεώσεων δυνάμει νομικών πράξεων, ούτε παρέχει μονομερώς το δικαίωμα σε ένα συμβαλλόμενο να μεταβάλει

ή να καταργήσει μια νομική πράξη. Η διάταξη αυτή εφαρμόζεται με την επιφύλαξη κάθε άλλης ρύθμισης την οποία ενδέχεται να συμφωνήσουν τα μέρη.»

5 Το άρθρο 4 του ίδιου κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«1. Οι τιμές μετατροπής θα θεσπίζονται ως ένα ευρώ εκπεφρασμένο κατ' αντιστοιχία με κάθε εθνικό νόμισμα των συμμετεχόντων κρατών μελών. Θα θεσπίζονται με έξι χαρακτηριστικά ψηφία.

2. Οι τιμές μετατροπής δεν θα στρογγυλοποιούνται ούτε μπορούν να παραλείπονται δεκαδικά ψηφία κατά τη μετατροπή.

3. Οι τιμές μετατροπής θα χρησιμοποιούνται για μετατροπές και προς τις δύο κατευθύνσεις μεταξύ ευρώ και εθνικών νομισματικών μονάδων. Οι αντίστροφοι συντελεστές που προκύπτουν από τις τιμές μετατροπής δεν θα χρησιμοποιούνται.

4. Τα νομισματικά ποσά που θα μετατρέπονται από μία εθνική νομισματική μονάδα σε άλλη, μετατρέπονται πρώτα σε ένα νομισματικό ποσό εκφρασμένο σε ευρώ, και ενδεχομένως θα μπορούν να στρογγυλοποιούνται σε όχι λιγότερα από τρία δεκαδικά ψηφία, και στη συνέχεια θα μετατρέπεται στην άλλη εθνική νομισματική μονάδα. Δεν επιτρέπεται η χρησιμοποίηση εναλλακτικής μεθόδου υπολογισμού, εκτός εάν παράγει τα ίδια αποτελέσματα.»

- 6 Το άρθρο 5 του κανονισμού 1103/97 έχει ως εξής:

«Τα νομισματικά ποσά που θα καταβάλλονται ή θα καταλογίζονται κατά τη στρογγυλοποίηση μετά τη μετατροπή σε μονάδες ευρώ σύμφωνα με το άρθρο 4 θα στρογγυλοποιούνται προς τα πάνω ή προς τα κάτω προς το πλησιέστερο cent. Τα νομισματικά ποσά που θα καταβάλλονται ή θα καταλογίζονται, τα οποία μετατρέπονται σε εθνική νομισματική μονάδα, στρογγυλοποιούνται προς τα πάνω ή προς τα κάτω προς την πλησιέστερη υποδιαίρεση, ή ελλείψει υποδιαίρεσης προς την πλησιέστερη μονάδα, ή ανάλογα με τις εθνικές νομοθεσίες ή πρακτικές σε πολλαπλάσιο ή κλάσμα της υποδιαίρεσης ή της εθνικής νομισματικής μονάδας. Αν ως αποτέλεσμα από την εφαρμογή της τιμής μετατροπής προκύπτει ακριβώς το μισό μιας μονάδας ή μιας υποδιαίρεσης, τότε το ποσό θα στρογγυλοποιείται προς τα πάνω.»

- 7 Το άρθρο 7 του κανονισμού 974/98 προβλέπει ότι η αντικατάσταση των νομισμάτων των συμμετεχόντων κρατών μελών με το ευρώ δεν επιφέρει αφ' εαυτής τη μεταβολή της αναφοράς του νομίσματος στις νομικές πράξεις που ισχύουν κατά την ημέρα της αντικατάστασης.

- 8 Το άρθρο 14 του ίδιου κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Όταν σε νομικές πράξεις που υφίστανται στο τέλος της μεταβατικής περιόδου γίνεται αναφορά σε εθνικές νομισματικές μονάδες, οι αναφορές αυτές θεωρούνται αναφορές στο ευρώ σύμφωνα με τις αντίστοιχες τιμές μετατροπής. Εφαρμόζονται οι κανόνες στρογγυλοποίησης που προβλέπονται στον κανονισμό [...] 1103/97 [...]»

- 9 Σύμφωνα με το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΚ) 2866/98 του Συμβουλίου, της 31ης Δεκεμβρίου 1998, σχετικά με τις τιμές μετατροπής του ευρώ και των νομισμάτων των κρατών μελών που υιοθετούν το ευρώ (ΕΕ L 359, σ. 1), η τιμή μετατροπής που καθορίστηκε αμετάκλητα μεταξύ του ευρώ και του γαλλικού φράγκου είναι 1 ευρώ για 6,55957 γαλλικά φράγκα (FRF).

Η εθνική νομοθεσία

- 10 Ο φόρος θεσπίστηκε με το άρθρο 1618 septies του γαλλικού γενικού φορολογικού κώδικα. Πριν από την εισαγωγή του ευρώ, το ύψος του είχε καθοριστεί στα 100 FRF ανά τόνο αλεύρων, σιμιγδαλιού και πλιγουριού μαλακού σίτου.
- 11 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του νόμου 2000-517, της 15ης Ιουνίου 2000, περί παροχής εξουσιοδοτήσεως στην κυβέρνηση να προσαρμόζει με ordonnance (κανονιστική πράξη) την αξία σε ευρώ ορισμένων ποσών που εκφράζονται σε γαλλικά φράγκα στα νομοθετικά κείμενα (*JORF* της 16ης Ιουνίου 2000, σ. 9063), προβλέπει ότι η κυβέρνηση εξουσιοδοτείται να λαμβάνει, με ordonnances, τα μέτρα που είναι αναγκαία για την προσαρμογή, κατά την εισαγωγή του ευρώ, ορισμένων χρηματικών ποσών που εκφράζονται σε γαλλικά φράγκα στα νομοθετικά κείμενα.
- 12 Η ordonnance 2000-916, της 19ης Σεπτεμβρίου 2000, περί προσαρμογής της αξίας σε ευρώ ορισμένων ποσών που εκφράζονται σε γαλλικά φράγκα στα νομοθετικά κείμενα (*JORF* της 22ας Σεπτεμβρίου 2000, σ. 14877), η οποία εκδόθηκε κατ'εφαρμογήν του εν λόγω νόμου, καθόρισε το ποσό του φόρου στα 16 ευρώ από 1ης Ιανουαρίου 2002.
- 13 Το άρθρο 1 της εν λόγω ordonnance ορίζει τα εξής:

«Σύμφωνα με το άρθρο 14 του κανονισμού [974/98], τα ποσά που εκφράζονται σε φράγκα και περιλαμβάνονται στα νομοθετικά κείμενα [...] αντικαθίστανται, την 1η Ιανουαρίου 2002, από ποσά σε ευρώ, με εφαρμογή της επίσημης ισοτιμίας και των κοινοτικών κανόνων στρογγυλοποίησης.»

14 Σύμφωνα με την έκθεση προς τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας που αφορά την *ordonnance* 2000-916 (*JORF* της 22ας Σεπτεμβρίου 2000, σ. 14876):

«Κατ' εφαρμογήν των κοινοτικών κανονισμών 1103/97 [...] και 974/98 [...], οι αναφορές στις εθνικές νομισματικές μονάδες που διαλαμβάνονται στα νομοθετικά κείμενα πρέπει, από 1ης Ιανουαρίου 2002, να νοούνται ως αναφορές στο ευρώ, με εφαρμογή της επίσημης τιμής μετατροπής των 6,55957 [FRF] για 1 ευρώ, με στρογγυλοποίηση στο δεύτερο δεκαδικό ψηφίο.

Το αποτέλεσμα που προκύπτει από την εφαρμογή των κανόνων αυτών δεν θα είναι, σε ορισμένες περιπτώσεις, εύκολο να αναγνωσθεί και να απομνημονευθεί, πράγμα που ενέχει τον κίνδυνο, κατά συνέπεια, να καταστεί δυσχερέστερη η εφαρμογή των νομοθετημάτων στα οποία περιλαμβάνονται οι σχετικές νομισματικές αναφορές.

Προκειμένου να διατηρηθεί η σαφήνεια της νομοθεσίας και να διευκολυνθεί η καλή εφαρμογή της, είναι συνεπώς αναγκαίο να καθορισθούν τα νομισματικά ποσά που προβλέπουν ορισμένα νομοθετήματα σε αξίες εκφρασμένες σε ευρώ χωρίς δεκαδικά ή σε σημαντικότερες αξίες.

[...]

Η παρούσα *ordonnance*, που εκδόθηκε βάση της εξουσιοδότησεως [που παρασχέθηκε με τον νόμο 2000-517], διέπεται από τις ακόλουθες αρχές.

Πρώτον, δεδομένου ότι η προσαρμογή των νομοθετημάτων πρέπει να δικαιολογείται από τη μέριμνα διατηρήσεως της σαφήνειας τους, τροποποιούνται μόνον τα νομισματικά ποσά τα οποία, από την άποψη αυτή, δύσκολα μπορούν να εκφραστούν από αριθμούς περιέχοντες δύο δεκαδικά ψηφία μετά την υποδιαστολή.

Η αμιγής εφαρμογή των κοινοτικών κανόνων μετατροπής και στρογγυλοποίησης πρέπει να αποτελούν τον κανόνα και οι προσαρμογές την εξαίρεση. Εντεύθεν προκύπτει ότι τα ποσά που είναι ήδη εκφρασμένα σε centimes κατά κανόνα δεν μεταβάλλονται.

[...]

Το σύνολο των προσαρμογών αυτών να τεθεί σε ισχύ την 1 Ιανουαρίου 2002, οπότε θα αντικατασταθεί οριστικώς και πλήρως το φράγκο από το ευρώ.

[...]»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

- 15 Η Estager, θεωρώντας ότι η εφαρμογή των κανονισμών 1103/97, 974/98 και 2866/98 θα έπρεπε να οδηγήσει στον καθορισμό του ύψους του φόρου στα 15,24 ευρώ και όχι στα 16 ευρώ, ζήτησε, με επιστολή της 12ης Μαρτίου 2002, από τον receveur principal να της επιστρέψει ένα μέρος του φόρου που η εταιρία αυτή είχε καταβάλει από την 1η Ιανουαρίου 2002.
- 16 Με απόφαση της 26ης Μαρτίου 2002, ο receveur principal απέρριψε την ως άνω αίτηση περί επιστροφής.

- 17 Στις 24 Μαΐου 2002, η Estager άσκησε αγωγή κατά του receveur principal ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, προκειμένου να της επιστραφούν τα ποσά τα οποία θεωρεί ότι κατέβαλε αχρεωστήτως.
- 18 Στο πλαίσιο αυτό, το tribunal de grande instance de Brive-la-Gaillarde αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Είναι σύμφωνες προς τους κοινοτικούς κανονισμούς που αφορούν την εισαγωγή του ευρώ οι διατάξεις της ordonnance 2000-916 [...] που αφορούν τη μετατροπή του φόρου [...] που εφαρμόζεται στις παραγωγές αλεύρων, σιμιγδαλιού και πλιγουριού μαλακού σίτου, από 100 [FRF] σε 16 ευρώ;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

- 19 Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ερωτά κατ' ουσίαν αν οι κανονισμοί 1103/97 και 974/98 απαγορεύουν εθνική κανονιστική ρύθμιση η οποία, κατά την πράξη μετατροπής σε ευρώ του ποσού ενός φόρου όπως ο επίμαχος στο πλαίσιο της κύριας δίκης, καθόρισε ως ποσό του φόρου αυτού ένα ποσό υψηλότερο από αυτό που θα είχε προκύψει από την εφαρμογή των κανόνων μετατροπής που προβλέπουν οι εν λόγω κανονισμοί.
- 20 Για να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, πρέπει να ληφθεί υπόψη τόσο το γράμμα των διατάξεων των εν λόγω κανονισμών όσο και ο σκοπός των κανονισμών αυτών.
- 21 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, με τις σκέψεις 30 έως 34 της αποφάσεώς του της 14ης Σεπτεμβρίου 2004, C-19/03, Verbraucher-Zentrale Hamburg (Συλλογή 2004, σ. I-8183), το Δικαστήριο είχε την ευκαιρία να εξετάσει τον σκοπό του κανονισμού 1103/97.

- 22 Από την εξέταση αυτή προκύπτει ότι ο εν λόγω κανονισμός επιδιώκει να διασφαλίσει ότι η μετάβαση στο ενιαίο νόμισμα θα πραγματοποιηθεί χωρίς να επηρεαστούν οι δεσμεύσεις που έχουν αναλάβει οι πολίτες και οι επιχειρήσεις. Στο πλαίσιο αυτό, στην τέταρτη αιτιολογική σκέψη διαλαμβάνεται ότι «[...] η παροχή ασφαλείας δικαίου σε ένα αρχικό στάδιο θα επιτρέψει την υπό καλές προϋποθέσεις προετοιμασία των πολιτών και των επιχειρήσεων». Σύμφωνα με την έβδομη αιτιολογική σκέψη, «[...] είναι γενικώς παραδεδεγμένη αρχή του δικαίου ότι η συνέχεια των συμβάσεων και των άλλων νομικών πράξεων δεν επηρεάζεται από την εισαγωγή νέου νομίσματος». Με την ίδια αιτιολογική σκέψη διευκρινίζεται ότι σκοπός των διατάξεων περί συνέχειας των συμβάσεων του κανονισμού 1103/97 «είναι η παροχή ασφάλειας δικαίου και διαφάνειας στους οικονομικούς παράγοντες, ιδίως δε στους καταναλωτές [...]». Το άρθρο 3, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 1103/97 ορίζει ότι «[η] καθιέρωση του ευρώ δεν μεταβάλλει τους όρους των νομικών πράξεων ούτε απαλλάσσει ούτε δικαιολογεί τη μη εκτέλεση των υποχρεώσεων δυνάμει νομικών πράξεων, ούτε παρέχει μονομερώς το δικαίωμα σε έναν συμβαλλόμενο να μεταβάλει ή να καταργήσει μια νομική πράξη» (προπαρατεθείσα απόφαση Verbraucher-Zentrale Hamburg, σκέψη 31).
- 23 Επιπλέον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 7 του κανονισμού 974/98, «[η] αντικατάσταση των νομισμάτων των συμμετεχόντων κρατών μελών με το ευρώ δεν επιφέρει αφ' εαυτής τη μεταβολή της αναφοράς του νομίσματος στις νομικές πράξεις που ισχύουν κατά την ημέρα της αντικατάστασης».
- 24 Για την εκπλήρωση του σκοπού περί ουδετερότητας της μεταβάσεως στο ευρώ καθιερώνονται οι σχετικοί με τις πράξεις μετατροπής κανόνες. Πράγματι, η αναζήτηση της μεγαλύτερης δυνατής ουδετερότητας των πράξεων αυτών, τόσο για τους πολίτες όσο και για τις επιχειρήσεις, προϋποθέτει, όπως επισημαίνεται με τη δωδέκατη αιτιολογική σκέψη του ως άνω κανονισμού, ότι διασφαλίζεται «υψηλός βαθμός ακρίβειας κατά τις πράξεις μετατροπής». Προς τούτο, το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1103/97 ορίζει ότι οι τιμές μετατροπής «θεσπίζονται με έξι χαρακτηριστικά ψηφία». Το ίδιο άρθρο διευκρινίζει, στην παράγραφο 2, ότι «[ο]ι τιμές μετατροπής δεν θα στρογγυλοποιούνται ούτε μπορούν να παραλείπονται δεκαδικά ψηφία κατά τη μετατροπή» και στην παράγραφο 3 ότι

«[ο]ι αντίστροφοι συντελεστές που προκύπτουν από τις τιμές μετατροπής δεν θα χρησιμοποιούνται», η δε τελευταία αυτή απαγόρευση αποσκοπεί, σύμφωνα με τη δέκατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1103/97, στο να αποφευχθούν «σημαντικές ανακρίβειες, κυρίως όταν πρόκειται για μεγάλα ποσά» (προπαρατεθείσα απόφαση Verbraucher-Zentrale Hamburg, σκέψη 32).

- 25 Η αρχή της συνέχειας των νομικών πράξεων και ο σκοπός της ουδετερότητας της μετάβασης στο ευρώ εφαρμόζονται στους «όρους» ή στην «αναφορά στο νόμισμα» των «νομικών πράξεων» κατά την έννοια των κανονισμών 1103/97 και 974/98.
- 26 Είναι όμως αναμφίβολο ότι το ποσόν ενός φόρου όπως ο επίμαχος στο πλαίσιο της κύριας δίκης συνιστά «όρο νομικής πράξεως» κατά την έννοια του άρθρου 3 του κανονισμού 1103/97.
- 27 Επομένως, πρέπει να εξετασθεί αν οι κανονισμοί 1103/97 και 974/98 απαγορεύουν εθνική κανονιστική ρύθμιση η οποία, κατά τη μετάβαση στο ευρώ, προέβη ταυτόχρονα στη μετατροπή σε ευρώ και στην αύξηση του ποσού ενός τέτοιου φόρου.
- 28 Στην υπόθεση της κύριας δίκης δεν αμφισβητείται ότι ο Γάλλος νομοθέτης, εκδίδοντας την ordonnance 2000-916, θέλησε να εφαρμόσει τη σχετική με την εισαγωγή του ευρώ κοινοτική κανονιστική ρύθμιση για να καθορίσει το ποσό του φόρου.
- 29 Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει τόσο από την έκθεση προς τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας σχετικά με την ordonnance 2000-916 όσο και από το σαφές γράμμα του άρθρου της 1, παράγραφος 1, η εν λόγω ordonnance αποσκοπεί, κατ'εφαρμογήν των κανονισμών 1103/97 και 974/98, καθώς και της επίσημης τιμής μετατροπής, να αντικαταστήσει, την 1η Ιανουαρίου 2002, με ποσά σε ευρώ τα εκφρασμένα σε γαλλικά φράγκα ποσά που περιέχονται στα νομοθετικά κείμενα.

- 30 Από την εν λόγω έκθεση και από το άρθρο 2 της ordonnance 2000-916 προκύπτει επίσης ότι, προκειμένου να διατηρηθεί η σαφήνεια της νομοθεσίας και να διευκολυνθεί η εφαρμογή της, ορισμένες διατάξεις της εν λόγω ordonnance αποσκοπούν στην προσαρμογή ορισμένων ποσών σε ευρώ που προκύπτουν από την εφαρμογή των κοινοτικών κανόνων μετατροπής που διαλαμβάνονται στο άρθρο 1 της ίδιας αυτής ordonnance.
- 31 Με τις γραπτές παρατηρήσεις τους όμως, η Γαλλική Κυβέρνηση και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων δεν αμφισβητούν ότι υπήρξε πράγματι αύξηση του ποσού του φόρου, καθόσον τόσο η τελευταία αυτή όσο και η Estager συμφωνούν και δέχονται ότι η αυστηρή εφαρμογή, αφενός, της τιμής μετατροπής μεταξύ του ευρώ και του γαλλικού φράγκου που καθορίστηκε αμετακλήτως με το άρθρο 1 του κανονισμού 2866/98, καθώς και, αφετέρου, των κανόνων στρογγυλοποίησης του άρθρου 5 του κανονισμού 1103/97 θα έπρεπε να οδηγήσει στον καθορισμό του ποσού του φόρου στα 15,24 ευρώ και όχι στα 16 ευρώ.
- 32 Συναφώς, ναι μεν είναι αληθές ότι, όπως τονίζει και η Γαλλική Κυβέρνηση, οι κανονισμοί 1103/97 και 2866/98 ουδόλως έθιξαν τη φορολογική αρμοδιότητα των κρατών μελών και την ευχέρειά τους να αυξάνουν το ύψος των φόρων τους, πλην όμως η μετατροπή σε ευρώ του ποσού ενός φόρου πρέπει, υπό περιστάσεις όπως αυτές της διαφοράς της κύριας δίκης, να πραγματοποιείται τηρουμένων των διατάξεων του κανονισμού 1103/97, καθώς και της αρχής της συνέχειας των νομικών πράξεων και του σκοπού της ουδετερότητας της μετάβασης στο ευρώ.
- 33 Τούτο συνεπάγεται, μεταξύ άλλων, την τήρηση των απαιτήσεων της ασφαλείας δικαίου και της διαφάνειας, που καθιστούν δυνατή την προστασία της εμπιστοσύνης των οικονομικών παραγόντων στην εισαγωγή του ευρώ. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από την έβδομη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1103/97, ο σκοπός των διατάξεων του κανονισμού αυτού που αφορούν τη συνέχεια των συμβάσεων και των λοιπών νομικών πράξεων συνίσταται στην παροχή ασφαλείας δικαίου και διαφάνειας στους οικονομικούς παράγοντες.

- 34 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι τα κράτη μέλη, όταν προβαίνουν ταυτόχρονα στην μετατροπή σε ευρώ και στην αύξηση του ύψους ενός φόρου, όπως συνέβη στην υπόθεση της κύριας δίκης, πρέπει να μεριμνούν ώστε να διασφαλίζεται η παροχή ασφαλείας δικαίου και διαφάνειας στους οικονομικούς παράγοντες.
- 35 Η ικανοποίηση των απαιτήσεων αυτών προϋποθέτει, μεταξύ άλλων, ότι οι εν λόγω οικονομικοί παράγοντες πρέπει να μπορούν να διακρίνουν σαφώς στα σχετικά κανονιστικά κείμενα την απόφαση των αρχών του οικείου κράτους μέλους να αυξήσουν το ποσό του φόρου από την πράξη μετατροπής σε ευρώ του ποσού αυτού.
- 36 Στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να εξετάσει αν τούτο ισχύει στην υπόθεση της κύριας δίκης.
- 37 Κατόπιν των προεκτεθέντων, στο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι οι κανονισμοί 1103/97 και 974/98 έχουν την έννοια ότι απαγορεύουν εθνική κανονιστική ρύθμιση η οποία, κατά την πράξη μετατροπής σε ευρώ του ποσού ενός φόρου, όπως ο επίμαχος στο πλαίσιο της κύριας δίκης, καθόρισε ως ποσό του φόρου αυτού ένα ποσό μεγαλύτερο από αυτό που θα είχε προκύψει από την εφαρμογή των κανόνων μετατροπής που προβλέπουν οι εν λόγω κανονισμοί, εκτός αν μια τέτοια αύξηση τηρεί τις απαιτήσεις ασφαλείας δικαίου και διαφάνειας τις οποίες εγγυώνται οι εν λόγω κανονισμοί, πράγμα που συνεπάγεται ότι τα σχετικά κανονιστικά κείμενα πρέπει να παρέχουν τη δυνατότητα να διακρίνεται σαφώς η απόφαση των αρχών κράτους μέλους να αυξήσουν το ποσό αυτό από την πράξη μετατροπής σε ευρώ του εν λόγω ποσού. Στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να εξετάσει αν τούτο ισχύει στη διαφορά της οποίας έχει επιληφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 38 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφαινεται:

Οι κανονισμοί (ΕΚ) 1103/97 του Συμβουλίου, της 17ης Ιουνίου 1997, σχετικά με ορισμένες διατάξεις που αφορούν την εισαγωγή του ευρώ, και 974/98 του Συμβουλίου, της 3ης Μαΐου 1998, για την εισαγωγή του ευρώ, έχουν την έννοια ότι απαγορεύουν εθνική κανονιστική ρύθμιση η οποία, κατά την πράξη μετατροπής σε ευρώ του ποσού ενός φόρου, όπως ο επίμαχος στο πλαίσιο της κύριας δίκης, καθόρισε ως ποσό του φόρου αυτού ένα ποσό μεγαλύτερο από αυτό που θα είχε προκύψει από την εφαρμογή των κανόνων μετατροπής που προβλέπουν οι εν λόγω κανονισμοί, εκτός αν μια τέτοια αύξηση τηρεί τις απαιτήσεις ασφαλείας δικαίου και διαφάνειας τις οποίες εγγυώνται οι εν λόγω κανονισμοί, πράγμα που συνεπάγεται ότι τα επίμαχα κανονιστικά κείμενα πρέπει να παρέχουν τη δυνατότητα να διακρίνεται σαφώς η απόφαση των αρχών ενός κράτους μέλους να αυξήσουν το ποσό αυτό από την πράξη μετατροπής σε ευρώ του εν λόγω ποσού. Στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να εξετάσει αν τούτο ισχύει στη διαφορά της οποίας έχει επιληφθεί.

(υπογραφές)